

[Erik Eriksen.]

løshed, og derfor er det, vi har stillet det Forslag til en ny Paragraf, som jeg senere skal vende tilbage til.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Rager, at der ikke i Lovforslaget var Tale om Tarifløn. Jo, der er Tale om en Tarifløn i § 11. Der er udtrykkeligt fastsat Tarifløn for de Arbejder, der skal udføres efter §§ 2 og 3, og hvor man ingen Overenskomst har, skal man have Særoverenskomst.

Saa havde det ærede Medlem nogle Bemærkninger om Arbejdsløshedsprocenten. Det ærede Medlem vælger her en fuldstændig tilfældig Uge i Marts Maaned 1929, en Maaned, hvor vi havde en særlig streng Isvinter. Nu er det for øvrigt saadan, at Ministrene er Modstandere af en egentlig Offentliggørelse af Arbejdsløshedstallet, den er jo suspenderet nu, men det ærede Medlems Brug af Procentregning viser i Virkeligheden Rigtigheden af det gamle Ord, at ved Hjælp af den kan man naa næsten til enhver ønsket Resultat. Jeg maa fastholde, at det ærede Medlems Argumentation er ikke noget værd, for det er klart for enhver, at samme Arbejdsløshedstal en Del Aar tilbage i Tiden virker procentvis haardere, fordi de organiseredes Tal var langt mindre. Derfor er det ogsaa, jeg gentager, hvad jeg sagde ved første Behandling: Lad os holde os til selve Arbejdsløshedstallet, lad os holde os til de faktiske Tal paa de Menneskeskæbner, det drejer sig om.

Men vi kan ogsaa gøre noget andet, naar vi nu taler om det foreliggende Forslag. Vi kan holde os til den Statistik, som vi har faaet. Den Statistik, der findes i Betænkningen, viser pr. 1. Januar 1938 et Arbejdsløshedstal paa 149 454, og i Sammenligning hermed var Arbejdsløshedstallet den 4. Januar 1927, altsaa umiddelbart efter, at Venstregeringen var tiltraadt, ca. 93 000. Hvordan argumenterede man saa fra de nuværende Regeringspartiers Side med denne Arbejdsløshed? Jo, afdøde Borgbjerg skrev i „Social-Demokraten“ den nævnte 4. Januar — jeg beder om Tilladelse til et ganske kort Citat —:

„Tallene rummer en frygtelig Anklage mod det bestaaende Samfundssystem.

Ve de Magthavere, der vil prøve at vende det døve Øre til denne Anklage.“ Se, det var Tonen dengang, og det var de konkrete Tal, man holdt sig til.

Men vender vi os saa til den Statistik, der findes i Lovforslagets Bemærkninger, nemlig Tallet paa de kronisk arbejdsløse, saa viser ogsaa dette Tal en meget stærk Stigning til Trods for, at denne Statistik

tager sit Udgangspunkt den 7. Maj 1937 og slutter midt i Januar 1938, altsaa det gunstigst mulige Udgangspunkt, set fra Regeringspartiernes Synspunkt. I denne Periode er Tallet paa de unge arbejdsløse steget fra 4 900 til 9 100, og de langvarigt arbejdsløses Tal er steget fra 23 300 til 28 900.

Se, det er Tallene paa de kronisk arbejdsløse, og det er de Tal, der interesserer i Forbindelse med Forslaget her, men jeg har ikke noget imod, at vi faar en Undersøgelse, saaledes at vi derigennem kan faa oplyst Arbejdsløshedsprocenten i Procent af Befolkningstallet, for det bliver da det eneste naturlige at regne med Procenter paa dette Grundlag. Lad os kun faa foretaget en saadan Beregning for at se, hvordan Arbejdsløshedsprocenten har været i Forhold til Befolkningstallet. Det kan vi jo godt gøre, selv om jeg ikke har nogen stor Tro til, at det er Procenter, der interesserer de arbejdsløse, men derimod Arbejde.

Maa jeg sige til den højtærede Socialminister, at det er ganske klart, at uanset hvordan man ser paa det foreliggende Forslag, skal man fra alle Sider se at faa det bedst mulige ud af en vedtaget Lov. Ministeren understregede igen, at Formaalet med denne Lov var at faa lært disse unge at bestille noget. Dette har jeg givet Tilslutning til; men naar det er Forudsætningen, saa bedrøver det mig, at Regeringspartierne overhovedet ikke kan tænke sig at gaa ind i en Forhandling om den Paragraf, vi fra Venstres Side har foreslaaet indsat.

Det ærede Medlem Hr. Bomholt siger, at det var Manchesteorteorier, jeg havde doceret. Jeg vil indrømme, at denne nye Paragraf spiller en overordentlig stor Rolle for os, og jeg vil understrege her, at der er ikke Tale om Løntrykkeri af nogen Art. Det kan der billigvis ikke være Tale om, naar det kun drejer sig om en 5 000—6 000 unge. Disse unge er nægtet en Ret, som alle vi andre har, nemlig Retten til at arbejde for, hvad vi er værd. Der er nemlig ikke nogen, der vil betale en Mand mere for hans Arbejde, end han kan producere Værdier for. Det lader sig af gode Grunde ikke gøre. Enten man synes om det eller ej, maa det da til syvende og sidst være saadan, at Arbejdslønnen maa staa i nøje Forhold til de Værdier, der kan skabes. Hvis der er Organisationsaftaler, der er saa mangelfulde, at de ikke tager Hensyn til disse unge og utrænede Mennesker, som uden egen Skyld er drevet ud i Lediggang, saa bliver det disse unge Mennesker, der kommer til at undgælde for andres Synder. Saa er det